THE SHEPHERDOFISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

APRIL 1923
VOL. III. No. 8

A SNAKE-BITE THAT WHISKY CAN'T CURE.

(This article was written by Mr. Robert Young, a Jewish young man, as a testimony to his belief in the Lord Jesus Christ.)

In Numbers 21:5-9 it is written, "And the people spake against God, and against Moses, Wherefore have ye brought us up out of Egypt to die in the wilderness? for there is no bread, neither is there any water; and our soul loatheth this light bread. And the Lord sent fiery serpents among the people, and they bit the people, and much people of Israel died. Therefore the people came to Moses, and said, we have sinned, for we have spoken against the Lord, and against thee; pray unto the Lord, that he take away the serpents from us. And Moses prayed for the people. And the Lord said unto Moses, Make thee a fiery serpent, and set it upon a pole; and it shall come to pass ,that every one that is bitten, when he looketh upon it, shall live."

The history of God's dealing with Israel shows that they were continually complaining against God and His servant. The experience they had passed thru only a little while ago when they were in bondage was very quickly forgotten—how God had heard their cry and sent Moses to deliver them. Ex. 3:15-22. That wonderful and miraculous crossing of the Red Sea was another mighty deliverance of God thru Moses, but somehow Israel had forgotten that experience also. Another time Israel was pretty thirsty and was getting clamorous once more. But God was there and gave them water and satisfied their thirsty souls.

Now once more there is a commotion. Once more are they engaged with their familiar occupation, complaining against God and His servant Moses.

It seems that Israel could not learn to trust in God, so there must needs be some kind of a punishment in order to bring them to their senses. Therefore God brings judgment on the people in the shape of fiery serpents. Israel was now in pain. They were suffering now because of that old hateful disease—dissatisfaction with God's ways. They were still longing for dear old Egypt where they were oppressed and afflicted. They could not feel satisfied unless they felt the whip of their old taskmasters, the Egyptians. And now they were in trouble again and this time it was these loathsome reptiles.

Sickness in many cases brings people to think of God when every other effort seemingly fails. This time Israel was given a little time to think and they remembered the God who had delivered them before and now they wondered what kind of an escape would God provide.

Therefore the people came to Moses and said, we have sinned. Now Israel was learning something. They saw that the fault was not in God, neither in God's servant, Moses, but it was in themselves, for they had sinned. In what way had they sinned? They had spoken against the Lord and His servant.

And now just look at the extraordinary remedy which God provided. And the Lord said unto Moses, Make thee a fiery serpent. A serpent? Why, that was the very thing that God used to afflict them! Yes, but it is written, "Make thee a fiery serpent and set it up on a pole." Was God going to make matters worse, by setting that loathsome reptile upon a pole so that every body could see it? But that was the command and it had to be obeyed. "And it shall come to pass that every one that is bitten, when he looketh upon it, shall live."

How foolish such a remedy must have sounded to those who were tormented with pain! And as the news spread to the different tents, how some must have ridiculed and scorned the one who brought them the news! However, it was promised that "every one—when he looketh upon it shall live." There were many families that would not look, but they paid the price by death: for it is written, "much people of Israel died." However those that heard and obeyed, **lived.** The thing God used to destroy the people was the very thing He used to bring the remedy.

This same illustration was used by the Lord Jesus Christ himself in John 3:14, when He said, "And as Moses lifted up the serpent in the wilderness,even so must the Son of man be lifted up." "What an extraordinary statement, but this lesson was to teach Israel obedience to His word. It was not so much in the serpent or in the pole, but it was obedience to the command to look and live.

What a wonderful picture of the Messiah! As He hung on the cross, many derided Him and brought accusations against Him. Many laughed at the remedy. Many more scorned at such a sacrifice, but it was God's plan. It was God's way and therefore people were confounded and amazed. But the Word of God tells us that as many as received Him to them gave He power to become the sons of God, even to them that believe upon His name. John 1:12.

Should not this lesson suffice to make us believe? Should not this be a warning to us Jews? Listen to what another Jew admonishes us: "I will therefore put you in remembrance, though ye once knew this, how the Lord, having saved the people out of the land of Egypt, afterward destroyed them that BELIEVED NOT." Jude 5.

That is just the reason that we Jews are suffering now. It is because we refuse to believe and we persecute the ones that come to tell us the remedy. We abuse them in the most shameful manner. We scorn and deride them in every way. But may the lesson of Israel be a warning to us! The ones that refused to look were the ones that died, but thank God, the ones that looked received life. Is it not better to have life than death? Is it not better to have blessings instead of persecutions? Yea, much more so. Then let us give heed and accept the Lord Jesus Christ as our only Savior from sin, and as the only way through Whom we can have eternal life.

BETH SAR SHALOM
Williamsburg Mission To The Jews
Throop Avenue and Walton Street
Brooklyn, N. Y.

OUR MEETINGS:

Sunday, Gospel Service........8.00 P. M.
Monday, Testimony Meeting....8.00 P. M.
Wednesday, Mothers' Meeting..2.30 P. M.
Friday, Gospel Service........8.00 P. M.

OUR TRACTS

1. To both Houses of Israel.
2. The Voice Crieth.
3. The Logic of the Changed Calender.
4. Cain and Abel.
5. What is His Name?
6. Behold a Virgin.
7. Messiah shall be cut off.
8. The Argument.

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879

דערפאר וועט עס זיין "גאט מיט אונז."

אט־אדאס איז די דעפעניציאן פון דעם ביז הער אבסטראקטיווען "בן", נעמליך, אז דער בן אלהים וועט געבוירען ווערען ניט על פי דרך הטבע נייערט פון אן "עלמה" אהן א מאן, און דערפאר וויל עס וועט אזוי געשעהן דורך דעם דבר ד', וועט דער משיח הייסען "עמנואל."

אין נעכסטען אבשניט וועל מיר אי"ה בעווייזען אז דאסווארט "עלמה" קען ניט עפעס אנדעריש מיינען נור א יונגפרוי אשר לא ידעה איש.

(פארטזעצונג פאלגט אין נעכסטען נומער)

גרויסע אידען.

אין דיעזען בלאט שטעלען מיר דאס בילד פון'ם גרויסען איד מרדכי שמואל בערגמאן פון וויערושאוו, פרייסישע גרענעץ.

מר' בערגמאנס פאטער איז געווען א איד א למדן א ירא שמים און א סאנזער חסיד. ווען מרדכי שמואל איז קוים א יאהר אלט געווען איז זיין פאטער געשטארבען און דאס קינד האט זיך אויפגעהאדעוועט ביי זיין פעטער, אויך א גרויסער למדן. ביי איהם האט מרדכי שמואל אסאך געלערענט ביז ער איז בר־מצוה געווארען און איז אוועק נאך ברעסלוי און ביים דארטיגען רב געלערענט ש"ס ופוסקים און ביים שוחט זיך געלערענט שחיטה.

ויהי היום, מרדכי שמואל איז זעהר קראנק געווארען און מ'האט איהם באלד גענומען אין דייטשען האספיטעל צו קורירען.

אין יענעם האספיטעל זיינען תמיד געלעגען ביבלען אויף די פאציענטען טישלעך כדי ווען אייגער וויל א קאפיטעל תהלים זאגען אדער אזוי גלאט לערנען א פסוק תנ"ך זאל עס קענען טהון.

אזוי דורך בלעטערענדיג דאס תנ"ך איז ער פארפאהרען ביז דניאל הנביא און זיין בליק איז נעפאלען אויף קאפיטעל ט, 26: "ואחרי השבעים ששים ושנים יכרת משיח ואין לו". לכתחילה האט ער א גרויסען חשד געהאט אויב דאס איז ניט לגמרי א קריסטליכע ביבעל, ווייל אין דעם אידישען תנ"ך איז אזוי־וואס לחלוטין ניטא. ווען ער איז אבער ארויס פון'ם האספיטעל איז ער באלד אריין צו א מוכר ספרים נאכצוזוכען אין אידישען תנ"ך אויב דארט איז אויך אוא מין פסוק פאראן. אבער אזוי ווי ס'איז נור איין ביבעל פאראן, די קריסטליכע דיזעלבע ווי די אידישע, האט ער ביים מוכר ספרים אויך דיזעלבע ווערטער געפונען.

דער "יכרת משיח" האט אונזער מרדכי שמואלן שוין מעהר קיין מנוחה געגעבען. ער האט טאקע געפרעגט איינעם און דעם אנדערען וואס און וועם דער פסוק מיינט, אבער וואס מעהר ער האט געפרעגט מעהר האט מען איהם פארדעכטיגט אז ער איז שוין. . . מ'האט איהם שוין ניט אנדעריש גערופען, איהר ווייסט דאך שוין וויאזוי, "משומד און מיסיאנער."

הערענדיג אז מ'רופט איהם "מיסיאנער", האט ער זיך געדענקט: וואס קען איך שוין לגמרי פארלירען אז איך וועל שוין טאקע אריין געהן צו דעם מיסיאנאר און איהם א פרעג טהון וואס און וועם דער "יכרת משיח" מיינט? זא־ווי־זא פארפאלגט

רעוו' מרדכי שמואל בערגמאן

מען דאך איהם מיט'ן נאמען מיסיאנאר!

אומר ועושה, ער איז באלד אריין צום מיסיאנאר דר' עוואלד, איינער פון די חסידי אומות העולם, א פשוט'ער צדיק און אן אוהב ישראל, און ער האט איהם געפרעגט מכח דעם גאנצען ענין פון דניאל ט,' דהיינו, ווער דער משיח איז געוועזען, ווען ער איז גע'הרג'עט געווארען און, ווען דארט הייסט עס "ואין לו," ניט פאר זיך אליין, טא פאר וועם דען איז ער גע'הרג'עט געווארען?

דר' עוואלד האט באלד א מיש־אויף געגעבען צו ישעיה נ"ג און האט איהם אין פסוק 8 געוויזען דעם אנטווארט דרויף, נעהמליך, "כי נגזר מארץ חיים מפשע עמי נגע למו." אז דער משיח איז פערשניטען געווארען פון דער וועלט צוליעב די זינד פון כל ישראל. אזוי האט ער זויך במילא פערשטאנען דעם פסוק אין דניאל ט', "יכרת משיח ואין לו," ניט פאר זיך, ווייל ער איז לגמרי געווען קדוש וטהור ווי דער משיח דארף זיין, נייערט פאר די זינד פון דער וועלט כדי די וועלט זאל דורך אמונה אין איהם גערעטעט ווערען פון דער זינד.

ווען זיינע קרובים האבען ערפאהרען אז ער חבר'ט זיך גאר אויף אן אמת'ן מיט דעם מיסיאנאר האט מען אויף איהם א בלבול אויסגעטראכט אז ער האט ביי א איינעם א פאר דימענטענע אוירינגלעך אוועק גע'גנב'עט און אזוי נאך האט מען איהם פון דעם מיסיאנאר אוועק געריסען און איהם אין דער תפיסה אריין גע'זרק'עט. בחנם האבען זיי איהם געבעטען אז ער זאל נור פארשפרעכען אבצולאזען דעם מיסיאנער וועלען זיי די קלאגע צוריק ציהען, אבער ער האט זייער פאלשקייט געהאסט ווי דעם טויט און האט זיך געהאלטען ביי דוד המלך'ס מאטא: "נפלה נא ביד ד' כי רבים רחמיו וביד אדם אל אפולה" און האט געוואלט שטעהן פאר'ן דזשאדזש. ביים טרייעל האט זיך גאר ארויס געוויזען אז יענער בעל דבר וואס האט געזאגט אז מרדכי שמואל האט ביי איהם גע'גנב'עט דיימאנטס איז גאר געווען א קבצן גדול ונורא און האט קיינמאל קיין דיימאנטס פארמאגט און דער ריכטער האט אונזערען גרויסען איד' עהרענהאפט בעפרייהט.

ס'פארשטעהט זיך אז מרדכי שמואל איז שוין ביי דר' עוואלד פארבליבען. זיינע קרובים האבען זיך טאקע נאך איהם קריעה געריסען און איהם געהאלטען פאר טויט. באמת איז ער טאקע טויט געווארען צום אלטען פארשימעלטען זינדיגען לעבען, ער איז אבער לעבעדיג געווארען צו גאט און צו זיין תורה דורך אמונה אין ישוע המשיח וועלכער זאגט אין יוחנן י"ד: "אנכי. . . החיים."

אין יאר 1890 איז אין רוסלאנד א שרעקליכע פארפאלגונג געקומען אויף אידען, ר"ל, אונזער גרויסער איד וועלכער איז שוין געווען אן אויסשטודירטער פרעדיגער און א שעהנע און אנגענעהמע פערזעהנליכקייט, איז באלד אריבער צום לארד מעיאר פון לאנדאן מיט וועם ער איז גוט באקאנט געווען. און יענער האט אלס א נאבעלער קריסט געהאלפען אז א ביטשריפט איז באלד אבגעשיקט גע[illegible]ען פון דער ענגלישער רעגירונג צום רוסישען צ[illegible]ר און די רדיפות האבען באלד אויפגעהערט. [illegible]ט דאס טהוט יעדער גרויסער איד אין ישוע המשיח, ווייל דורך'ן משיח ווערט מען ערשט א ישרא[illegible] באמת אשר אין בו רמיה. (יוחנן א, 47).

אונזער גרויסער איד איז ניט נור געווען א כלל טהוער לטובת ישראל, ניט נור גע'דרש'ענט די דברי אלהים חיים דורך די נביאים הקדושים וואס זיינען ערפילט געווארען אין ישוע המשיח, נייערט ער איז אויך געווען דער ערשטער וואס האט דאס הייליגע תנ"ך איבערזעצט אין דער אידישער שפראך אז אויך די וואס קענען ניט לשון קודש זאלען זיך קוויקען אין די דברי אלהים חיים. און אזוי לערנען היינט צעהנדליגע טויזענדער אידען דאס תנ"ך אין דער אידישער שפראך, פארשטעהען די סודות וואס זיינען דארט בעהאלטען און גיסען אוים זייער הערץ צום בורא עולם מיט א קאפיטעל תהילים אין דער שפראך וואס זיי פארשטעהען: יא פיעלע זיינען ראדורך אויך בכח אנצונעמען ישוע המשיח אלס זייערען גואל צדק, און אין איהם גליקליך צו זיין לנצח נצחים, בזה ובבא, אלץ דורך דער אונערמיהדליכער ארבייט פון אונזערן גרויסען איד מרדכי שמואל בערגמאן, וועלכער איז ערשט פאר איניגע חדשים צוריק אהיים געגאנגען צו זיין משיח, אזוי ווי ער, דער משיח האט אונז פערשפראכען אין יוחנן י"ד: "ואני הולך להכין לכם מקום. . . למען תהיו עמי ישם באשר אהיה," און דאס וויסענדיג האט אונזער גרויסער איד ביי זיין לעצטען אטהעם־צוג געזונגען שירות ותשבחות צו גאט בשם ישוע המשיח.

אט אזוי לעבט און אזוי שטערבט א גרויסער איד אין ישוע המשיח ית"ש.

בית שר שלום

קאר. טרופ עוו. און וואלטאן סטריט, ברוקלין.

קומט צו אונזערע פערזאמלונגען

פרייטאג נאכט 8 אוהר - - - - פיר מענער און פרויען
זאנטאג נאכט 8 אוהר - - - - פיר מענער און פרויען
מאנאטג נאכט 8 אוהר - - - טעסטאמאניעל מיטונג

א נייעם גייסט וואס גיבט איהם כח אויפצוהערען צו זינדיגען און זיך בעסער אויסקלויבען דעם דרך החיים. א פרישער קוואל פון לעבען שטראָמט אריין אין׳ם הערץ און מ׳ווארפט אוועק די נארישע איינבילדונג פון "אני ואפסי עוד." די מאניערען ווערען אנדעריש, דער בליק און דאס רעדען ווערט אנדעריש, און אנדערע מענשען באמערקען דאס און מ׳הייבט אונז אן צו ליעבען און דאס אנטיסעמיטיזם פארשווינד לעולם ועד.

גלויבען קריסטען אין דריי געטער?

(דריטע פארטזעצונג)

ווי מיר האבען שוין געזעהן פון די פריהעריגע ציטאטען פון׳ם הייליגען תנ"ך, האט גאט אונז מרמז געווען וועגען א מיסטעריעזע פערזעהנליכקייט וועלכע ער האט אנגערופען מיט פערשיעדענע נעה־מען ווי, "מלאך ד׳", "נביא כמשה," "צור ישועתו" "שר צבא ד׳", "פלא", אז"וו, און מיר ווייסען דאך ניט בפירוש ווער די פערזעהנליכקייט איז! עס איז עפּעס מעשה "אל מסתתר" אזוי וויא גאט ב"ה האט געזאגט דורך משה רבינו "ואנכי הסתר אסתיר פני." (דברים ל"א) דיעזער ד א פ ע ל ט ע ר אויסדרוק "בעהאלטען וועל איך בעהאלטען" האט טאקע מרמז געווען אויף די פיעלע באהעלטענישען וואס גאט ב"ה האט פארבארגען זיין פנים אונטער דיא פאר־העריגע ציטירטע נעהמען.

עס צייגט אונז, אז דאס פאלק איז ניט ווערט געווען, מחמת זייערע זינד מ׳זאל זיי פלוצים אויף איינמאל מגלה זיין די הערליכע ערשיינונג פון דעם גואל ישראל ישוע המשיח. דערפאר האט גאט ב"ה די זאך אזוי פארהילט און פארדעקט און נאר ביס־לעכווייז אויפגעדעקט, כדי אז ווער עס וויל נאר זיך באמת מדבק זיין צום בורא עולם און וויל איהם דיענען באהבה וביראה זאל זיך בעמיהען און נאכ־פארשען דיזע באהאלטענע סודות און זיי אויסגע־פינען אין דעם הייליגען משיח.

דאס האט טאקע גאט ב"ה געזאגט דורך הושע הנביא קאפיטעל ה: "אלך אשובה אל מקומי עד אשר יאשמו ובקשו פני;" ד"ה, גאט האט איבערגעלאזט דאס פאלק ישראל, איז צו זיין ארט צוריק געגאנגען ביז אידען וועלען אנערקענען אז זיי זענען טאקע שולדיג און וועלען זוכען גאט׳ס פנים וועלכעס איז אין ישוע המשיח אזוי וויא מיר האבען שוין פריהער געזעהן.

איצטער וועל מיר אביסעלע ווייטער זוכען און זעהן אז דער משיח האט נאך א נאמען דורך וועלכען די גאנצע פערזעהנליכקייט פון ישוע המשיח שווימט ארויף צו דער אויבערפלעכע און יעדער קאן דער־קענען אז ער איז דאס די מיסטעריעזע פערזעהנ־ליכקייט וואס מיר האבען געטראפען אונטער אלע פריהעריגע פערשידענע נעהמען.

אין שמואל ב, 7, לייענען מיר ווי גאט שיקט א מיסיאנער, ד"ה, א שליח, צו דוד המלך איהם צו זאגען לאמר: "והקימותי את זרעך....וכננתי את כסא ממלכתו עד עולם אני אהיה לו לאב והוא יהיה לי לבן....", ד"ה, איך וועל אויפריכטען דיין זאמען נאך דיר.... איך וועל פעסט שטעלען זיין קעניגרייך פיר אימער....איך וועל זיין זיין פאטער און ער וועט זיין מיין זאהן.

געוועהנליך פארשטעהען מיר אז דאס האט גאט ב"ה געמיינט שלמה המלך, אבער דאס ווארט "בן" קען דאך זיכער ניט פאסען אויף שלמה׳ן, ווייל ערשטענס, געפינען מיר דאך אין ערגעץ נישט אין תנ"ך אז שלמה ווערט אנגערופען דער זוהן פון גאט! און צווייטענס געפינען מיר אין יענע צוויי פסוקים וויא עס דרוקט מיט קראפט, דריי מאל, דאס פאר־שפרעכען אז ער וועט זיצען אויף דער כסא מלוכה עד עולם, פיר אימער און איביג! דאס קאן דאך אודאי ניט מיינען שלמה גופא, ווייל וואו איז היינט שלמה׳ס מלוכה? דאס מיינט אבער דעם הייליגען משיח וואס קומט ארויס פון דוד המלך און אויף איהם זאגט גאט "והוא יהיה לי לבן" און ער, דער מלך המשיח, דער "בן אלהים" וועט ער קומט צום צווייטען מאל, וועט רעגירען עד עולם.

דא האמיר א צוגעגעבענע ערשיינונג צו די אלע ביזהעריגע כאראקטערע און אנשויאונגען איבערן הייליגען משיח, דאס איז זיין "זוהן־שאפט", (SONSHIP) מיר געפינען אסאך אזאלכע שטעלען אין תנ"ך וואו גאט האט גערעדט איבער א געגענ־ווערטיגען ענין און האט דאביי אויך געמיינט א צוקינפטיגע זאך אדער פערזאן, דאס הייסט א צוויי־פאכע מיינונג—

און אט דאס וואס גאט האט צו דוד המלך גערעדט וועגען דעם הייליגען זוהן דעם משיח וואס וועט פון איהם ארויס קומען, איז אויך מיטגעטיילט און געלערנט געווארען צו זיינע קינדער דארום געפינען מיר אז איינינגע יאר שפעטער, קומט דיזע לעהרע בולט ארויס אין די ווערטער פון שלמה המלך אין משלי ל׳: ". . . מי הקים כל אפסי ארץ מה שמו ומה שם בנו כי תדע?" דער רוח הקודש וואס האט דיקטירט די ווערטער צו שלמה המלך האט אלע אידען צו פארשטעהן געגעבען אז זיי דארפען זיך די מיה נעמען און אויסגעפינען ווער דער "בן" איז. ווער איז דער "בן" איבער וועלכען גאט זאגט אז ער איז זיין פאטער. ווער? דאס איז קיין קליי־ניגקייט ווייל גאט אליין פרעגט אונז דורך שלמה המלך די פראגע "ווייסטו דעם נאמען פון זיין זאהן?

מיר וואס גלויבען אין ישוע המשיח ווייסען גאנץ זיכער אז ישוע איז דער "בן אלהים," ערשטענס ווייל ער אליין האט עס אונז געזאגט. צווייטענס. האט זיין אייגענע מוטער דאס דערצעהלט. דריי־טענס, האט אלישבע דעם כהן גדול׳ס ווייב, וועלכע איז געווען א נביאה, דרויף עדות געזאגט (לוקס א, 40-46) און פערטענס, האט גאט אליין אויסגערופען און געזאגט "זה בני ידידי" (מתתיהו ג, 17) דרויף האבען מעיד געווען הונדערטע אידען יראים ושלמים וואס האבען דאס געהערט. מיר וואס גלויבען אין ישוע המשיח אלס דעם "בן אלהים" קענען זעהר לייכט פארשטעהן די ווערטער "אנכי אהיה לו לאב והוא יהיה לי לבן", און מיר קענען במילא אויך אנטווארטען די פראגע "מה שמו ומה שם בנו."

נאך א שטארקער בעוויז אז דער טיטעל "בן" געשיקט זיך ניט אויף שלמה׳ן געפינט זיך אין תהלים ב׳. דארט רעדט דער רוח הקודש דורך דוד המלך זאגענדיג: "ד׳ אמר אלי בני אתה אני היום ילידתיך שאל ממני ואתנה גוים נחלתיך ואחזתך אפסי ארץ." אויבערפלעכליך האכציך אז דאס מיינט מען דוד המלך גופא. עס איז אבער ניט אזוי, מחמת שני טעמים: ערשטענס, וואלט דאס קאנטראדיקטירט דעם "והוא יהיה לי לבן" פון שמואל ב׳ וועלכעס געהט אויף שלמה׳ן, און ווען גאט זאגט דארט צו דוד׳ן אז שלמה וועט זיין דער "בן אלהים" איז דאך משמעות אז דוד קען עס נישט זיין. און צווייטענס, ווי קען דער "ד׳ אמר אלי בני אתה" געהן אויף דוד׳ן ווען מיר לעזען דארט, לאמר: "איך וועל דיר געבען די פעלקער פאר דיין ערבטייל און דיין אייגענטום די עקען פון דער וועלט" (אפסי ארץ) און דאס וויסען מיר דאך אז דיעזעס פארשפרעכען איז לגמרי ניט ערפילט געווארען ניט צו דוד׳ן און ניט צו שלמה׳ן, ווייל קיינער פון זיי האט רעגיערט ביז "אפסי ארץ", די גאנצע וועלט!

דערפאר מוז מיר קומען צום באשלוס אז דאס איז ניט געמיינט ניט דוד׳ן און ניט שלמה׳ן נור דעם הייליגען משיח אזוי ווי דער אנפאנג פון קאפיטעל זאגט אונז: "על ד׳ ועל משיחו," און ער דער משיח וועט טאקי יא רעגירען איבער דער גאנ־צער וועלט, ווייל גאט ב"ה האט אזוי געזאגט.

אין דניאל ז׳ געפינען מיר אויך דאס זעלבע. דארט לעזען מיר: "וכל עממיא אמיא ולשניא לה יפלחון...." אט־א־דאס הייסט, רעגירען "עד אפסי ארץ".

דאסזעלבע געפינען מיר אויך אין זכריה ט׳, 9-10. דארט פארקינדיגט אונז דער נביא מיט גרויס שמחה און זאגט: "גילי מאד בת ציון . . . הנה מלכך יבוא לך . . .ומשלו מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ," באמערקט נור ליעבער לעזער אז דא באנוצט זיך גאט ב"ה מיט די זעלבע ווערטער "אפסי ארץ" ווי אין תהלים ב׳. און זכריה ט׳ האט אודאי ניט געקאנט מיינען דוד אדער שלמה׳ן ווייל יענע ווערטער זיינען געזאגט געווארען צירקא 600 יאר נאך דוד ושלמה! דערפאר איז עס גאנץ זיכער פעסט געשטעלט אז דאס געהט נור אויף׳ן משיח. ממילא איז דער "בן" אויך נאר דער משיח, וועלכער וועט רעגירען ביי זיין צווייטען קומען "עד אפסי ארץ."

ביז איצט באשפרעכענדיג די זוהן׳שאפט (SONSHIP) פון ישוע המשיח, האבען מיר נור גע־האט אז אבסטראקטיווע נבואות, ד"ה, גאט ב"ה רעדט איבער׳ן משיח אלס זיין זוהן, עפּעס אזוי ווי דער זאהן זאל אירגענד־וואו זיין העט ווייט אוועק פון אונז, מיר קענען פון די ווערטער ניט פארשטעהן וואו ער איז און וואס פאר א פערזעהנליכקייט ער איז, צי א מענש, צי א מלאך, צי א גייסט, צי וועט ער קומען פון הימעל צי וועט ער אויפשטעהן פון דער ערד, וואס, ווען, ווער, וואו?

איצטער וועל מיר אבער אביסעל ווייטער געהן און געפינען אז גאט׳ס ווארט ברענגט אונז די ידועה איבער׳ן משיח אויף א פאזיטיווען אופן. ער האט אונז בפירוש אנאנסירט דורך ישעיה הנביא קאפי־טעל ז׳, זאגענדיג: "הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנואל'" גאט מיט אונז! ד"ה, אז דער משיח דארף געבוירען ווערען אזוי ווי אנדערע מענשען נור מיט דעם איינעם אונטערשיער אז ער וועט געבוירען ווערען פון אן "עלמה" וואס מיינט אן אבסאלוט אונשולדיגעם מיידעל אשר לא ידעה איש. און דאס קינד זאל הייסען "עמנואל" ווייל די געטליכקייט וועט זיין פארקערפערט אין מענש און

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

רעה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאט'ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price 50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

APRIL 1923
VOL. III. No.

"פסח"

דער "חג הפסח" וואס איז א "זכר ליציאת מצרים" איז דער ווינקעל־שטיין אויף וועלכען די גאנצע געביידע פון אידישקייט ווערט אויפגעהאלטען. וואונדערבאר האט גאט ב"ה דאס פאלק ישראל גערעטעט פון דעם ענטגילטיגען אונטערגאנג אין מצרים. ווי ארעם און הילפלויז אונזערע עלטערען זיינען געווען פערשקלאפט אין מצרים, און נאר "הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם." צו איהם געהער דער כבוד לעולם ועד.

אין דיזען בעצוג איז כדאי צו באמערקען ווי ווייט עס האט זיך אוועק געריקט פון מאדערנע אידען די אידעע צו דאנקען און לויבען גאט און צו באקענען אז גאט איז דער עיקר, אז נור ער האט געהאט די גבורה אונז צו ערלייזען און צו בעפרייען פון שקלאפעריי. ער, גאט ב"ה, אבער ניט מיר, שוואכעס פאלק! דאך, ווען מיר הערען א אידישען רעדנער, א בעל דרשן צי א רבי אין א טעמפעל, אדער ווען מיר לעזען אן ארטיקעל אין אידישע צייטונגען איבער דעם ענין פון פסח, זעהען מיר דעם היפוך, זיי אלע ווילען זיך צו־שמייכלען צום אידישען פאלק מיט גלאטיגע צינגעלעך און שעהנע פלאטערהאפטע פראזען. אזוי ווי דורך היפנאטיזם ריידען זיי איין דעם אידישען פובליקום אז זיי זענען דיא גרעסטע חכמים אין דער וועלט און גאט קומט זיך קיין גרויסער דאנק. זייערע רעדעס און דרשות מיט זייער שרייבעכץ זיינען דורכגענומען מיט חנופה'דיגע אויסדריקען ארויסלאזענדיג גאט ב"ה לגמרי פון יציאת מצרים און אזוי הויך אויפהויבענדיג דעם כח פון פאלק, אווי גלייך אידען וואלטען זיך זעלבסט בעפרייהט פון מצרים.

מיר הערען און לעזען פון זיי אט אזעלכע דבורים: "דער פייערטאג פסח איז דער יאהרצייט ווען אידען האבען געבראכען די עגיפטישע קייטען פון שקלאפעריי." "טריאומפירענדיג האבען די אידישע העלדען ארויס געמארשט פון מצרים און האבען זיך פערוואנדעלט אין פרינצען, און בליקענד אין דער ווייטער צוקונפט האבען זיי געזעהן א וועלט מיט גליק און ענטציקען". "זייט דיא אידישע נאציאן האט זיך ארויס געשטעלט אלס די ערשטע רעוואלוציאנערן גגען דעם מעכטיגען פרעה און האבען געזיעגט, זיינען זיי זיכער אז קיינע שונאים אין דער גאנצער וועלט וועלען זיי קענען בייקומען." "מיר אידען זיינען געווען די ערשטע אין דער היסטאריע וועלכע האבען אויפגעהויבען דעם פאהן פון רעוואלוציאן געגען פרעה דעם טיראן". "פסח באזינגט די אידישע נאציאן איהר זיעג איבער פרעה און עס פייערט איהם אן צום נייען קאמפף."

אזוי איז עס שוין אין דער טבע פון'ם זינדיגען מענש. ער לאזט זיך לייכט איינרעדען אז ער איז א חכם א גבור א משכיל אז"וו. ווען עס טרעפט זיך אז איינער ארבייט זיך ארויף און ווערט אן אלרייטניק ווייל דאס גליק האט זיך איהם צו געשפיעלט, מעג ער אפילו ניט קענען זיין אייגענעם נאמען אונטער שרייבען, איז ער א גאנצער חכם, מ'מאכט איהם פאר א פרעזידענט אין דער שוהל, ער קריגט די בעסטע עליה, ער ווערט במילא דאדורך אזוי אויפגעבלאזען אז ער גלויבט אז איהם קומט דער כבוד און ער פאדערט עס טאקע ביי אלעמען.

אזוי האט עס אויך פאסירט מיט'ן גאנצען פאלק ישראל; מ'האט זיי איינגערעדט אז אלע זייענען חכמים, העלדען און גבורים ווייל זיי האבען זיך געקענט באפרייען פון'ם מעכטיגען מאנארך, פרעה. במילא זיינען זיי שוין אן אייביגעס פאלק און ברויכען ניט קיינעמס לאסקע, פארקעהרט, די גאנצע וועלט מוז זיך בוקען צו זיי און זיי כבוד אבגעבען. טאקע דערפאר האבען פאלשע פיהרער פון אונזער פאלק אריין געשמוגעלט אין דער ראש השנה'דיגער שמונה עשרה א צאצקעדיגע תפלה "ובכן תן כבוד ד' לעמך." אז גאט אליין זאל אויך געבען כבוד צו ישראל. ווי הייסט, פאר וואס דען ניט! א פאלק וואס איז אזוי קלוג און מעכטיג וואס האט געקאנט באזיגען אפילו דעם מלך מצרים און זיך פארשאפען פרייהייט, אזא פאלק דארף יעדער, אפילו גאט אליין אויך אבגעבען כבוד.

דערפאר האט מען אויך אריינגעשטעלט דעם "זמן חרותנו" אין סידור'ל וואס שטעהט קיין איינמאל אין דער תורה, כדי אויפצובלאזען דעם אידישען שטאלץ פון'ם המון עם ישראל, באשר זיי אליין האבען זיך ערווארבען די פרייהייט.

דאס איז אבער ניט מעהר ווי מעשה בלק. ווען בלק האט געשיקט נאך בלעם'ן צו שעלטען ישראל. האט ער געזאגט "הנה עם יצא ממצרים" (במדבר כ"ב) אבער בלעם דורך וועם גאט ב"ה האט גערעדט, זאגט "אל מוציאם ממצרים" (במדבר כ"ג) יא, גאט זאגט אויף מעהרערע שטעלען "וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך ד' "(דברים ה) ד"ה, אז גאט האט אונז אויסגעלייזט און מיר זאלען זיך ניט איינרעדען אז מיר אליין האבען עפעס אויפגעטהון זיך צו פערשאפען די פרייהייט, צום סוף האבען אונז אונזערע פיהרערס עפעס איינגערעדט א "זמן חרותנו" וועלכעס שמעקט מיט א"כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה." אין אמת'ן אבער האבען אידען גאר אין גאנצען ניט קיין חשק געהאט פון מצרים ארויס צו געהן און ווען זיי זיינען שוין ווייט געווען פון מצרים האבען זיי זיך פלוצים פארבענקט נאך "צ י ב ע ל ע ס" און האבען געוואלט צוריק געהן.

אזוי האט מען אונז איינגערעדט אונזער ניט־געשטויגענע־ניט־געפלויגענע העלדישקייט פון דעם "זמן חרותנו." אידען האבען דאס שנעל אויפגעהאפט און מיר האבען עד היום אזוי פיעל היצקעפפאל מיט חוצפה און גאוה, זיי נעמען זיך אליין דעם כבוד און דעם קרעדיט און גאט איז ביי זיי במילא א נעבען זאך.

מיט צוויי טויזענד יאר צוריק האבן אידען אויך אזוי פיעל געדענקט פון אייגענער חכמה און גבורה, און האבען זיך שטאדק איבער גענומען מיט זייער "פרייהייט". אבער ישוע המשיח האט זיי געוויזען זייער טעות, און האט זיי געזאגט: "אם הבן יעשה אתכם הפשים תהיו על נכון," ד"ה, ווען ישוע המשיח וועט אייך פריי מאכען וועט איהר פאלקאמען פריי זיין (יוחנן ח')ד"ה, וואס האט איהר פון די בעפרייאונג פון מצרים ווען איהר זייט נאך אימער שקלאפען צו זינד און זייט נאך געשמידט אין די קייטען פון יצר הרע! באלד נאך דער בעפרייאונג פון מצרים האט איהר דאך אנגעהויבען שטארק צו זינדיגען געגען גאט און געגען משה'ן; נו וואזשע באריהמט איהר אייך אזוי שטארק מיט אייער גבורה און פרייהייט ווען איהר זענט אזוי שוואך אז איהר קענט אייך ניט בעפרייען פון אייערע תאוות, כעס, רציחה און פון אייער חוצפה! האט גאט אייך נישט אנגעזאגט "ובחרת בחיים"! דו זאלסט דיר אויסקלויבען דעם גוטען וועג וואס פיהרט צום לעבען! איהר האט אבער קיינע כוחות זיך דאס אויסצוקלויבען.

דורך ישוע המשיח באקומט אבער דער מענש

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.